

[Annette Just]

Det vil altså sige, at vi både får Tyrkiet og Norge med. Så mener jeg, at der intet er til hinder for, at vi tilslutter os WEU. Vestunionen vil nemlig så være en organisation, som også kan åbne sig for dialog med de tidligere østeuropæiske lande og derved give mulighed for en øget dialog og et øget samarbejde uden at ændre NATO's overordnede strategiske mål. Det mener vi er vigtigt.

Ulandsstøtte har jeg taget med her for blot endnu en gang at slå helt fast, at Fremskridtspartiet ikke mener, at ulandsstøtte skal være en støtte, der går over skatterne, men skal være en privat sag, og det er såmænd ligeegyldigt, om der er tale om EF-problematikker eller om nationale problematikker. Det skal være den enkelte, der selv giver den støtte.

For at resumere det ganske kort: Det Europæiske Økonomiske Fællesskab føler vi også er en garanti for stabilitet i Europa. Derfor er vi glade for den debat, der har været nu, og vi synes, at vi faktisk kan opnå noget fornuftigt på den måde. Vi kan ikke se, at Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres dagsorden er andet end rimelig uskadelig. Jeg tror, det er noget, vi har været utrolig meget enige om meget længe.

Erhard Jakobsen (CD):

Allerførst tre gange tak. En tak til SF, fordi man har bragt denne debat frem, en tak til udenrigsministeren, som på udmærket måde tog debatten op og gav de store perspektiver og de store linier i det, og sidst, men ikke mindst en tak til Socialdemokratiet, som har forstået denne situation og derfor siger, at her skal vi optræde i enighed om noget, som vi er enige om, i modsætning til andre, som vil modvirke en hel del af det, man står for her.

For Centrum-Demokraterne har tankerne om union jo aldrig været afskrækkende. Det eneste, der er afskrækkende, det er unionsudtrykket, for det dækker ikke det, vi faktisk taler om. Jeg har selv engang været præsident for en union, det var Dansk Cykle Union, og jeg ved, hvad union er i dansk forstand, men det har meget lidt at gøre med det skræmmebillede af en union, som bliver fremstillet af unionsmodstanderne. Udtrykket er uheldigt, men tankegangen, der ligger bag, kan kun tiltale et lille land, hvis skæbne det ellers bliver at rette sig efter ethvert stort land, der finder på at gøre no-

get økonomisk eller på anden måde, for det er jo sådan, verdensudviklingen har vist sig at være.

Hr. Ivar Nørgaard var inde på, hvad der kunne være årsagen til befolkningens, skal vi sige foreløbige holdning til union. Her tror jeg, det netop skyldes uklarheden i udtrykket union. Man forestiller sig – hvad der også ville være rigtigt, hvis vi skulle have en politisk union – at det betød væk med Dronning Margrethe, væk med det danske Folketing og i stedet et fælles-europæisk parlament og en fælles præsident. Nogle ville måske regne med, at så ryger Højskolesangbogen nok med i købet også. Det forbinder man med politisk union, og det er jo slet ikke noget i den retning, der overhovedet er tale om.

Uklarheden på det punkt er slem og bliver endnu værre, når man, som man kan høre det rundt omkring, tror, at harmonisering betyder, at det skal være mere ensartet. Vel skal det da ej! Harmoni er da ikke ensartethed. Harmonisering betyder, at et enkelt land ikke må optræde på en sådan måde, at det derved ødelægger bestræbelser, som fællesskabet foretager, eller bestræbelser, som andre lande foretager. Det er noget ganske andet end ensartethed. Man kan udmærket have helt forskellige skatter, man kan udmærket have helt forskellige sociale forhold osv. Det afgørende er bare, at man ikke med sin skattepolitik eller med sin socialpolitik skader de bestræbelser, der i øvrigt er i gang i de andre lande. Det er en uklarhed, jeg møder overalt i landet. Man tror, at i og med at folkepensionen nu skal komme i Grækenland og Portugal og stige dernede gradvis, skal vi andre betale. Det rene sludder og vrøvl. De lande skal da selv betale deres folkepension gennem skatter. Det er da aldrig noget, vi andre kan komme til at betale, men det tror man. Man tror, der skal ske en slags økonomisk udligning, hvad der aldeles ikke er tale om i noget med harmonisering.

Herhjemme ser det ud til, at flere og flere vil mene, at man angriber dansk suverænitæt med noget af alt det, vi står med her. Men det gør man jo ikke. Der er jo ikke tale om, at man på et eneste punkt lægger nogen beføjelser over, som det danske Folketing hidtil har haft. Om den bank, man taler så meget om, er der vel ikke nogen, der i deres vildeste fantasi kan forestille sig at det engelske parlament, det franske parla-